

CRÍTICA FESTIVAL DE MÚSIQUES DE TORROELLA

Soprano i Orquestra, excel·lents

Francesca Patanè va oferir al Festival de Torroella un repertori d'àries d'òperes del segle XIX. La soprano va apartar-se de les peces més tòpiques i conegudes pel públic i va estar a l'alçada d'una audiència que sap apreciar la novetat, la innovació i la diferència. Acompanyada per l'Orquestra Simfònica Nacional de Lituània, també es van oferir diferents peces d'exhibició del conjunt simfònic, amb una potent secció de vents i molt intensa la de corda.

L'ÒPERA EUROPEA DEL SEGLE XIX

Francesca Patanè, soprano. Orquestra Simfònica Nacional de Lituània. Gintaras Rinkevicius, director. 27è Festival de Músiques de Torroella de Montgrí. Plaça de la Vila, 14 d'agost.

PER JAUME BUSQUÉ I BARCELÓ

FOTOS DE PAU GIRALT-MIRACLE

La plaça del Festival de Torroella (si se'm permet rebatejar la vella plaça de la Vila) va tenir una ocupació total, era plena fins al darrer racó, per sentir Francesca Patanè, la soprano italiana que incomprendiblement no ha actuat mai al Gran Teatre del Liceu. En això, també, el festival de Torroella és precursor i marca línies i camins que altres festivals i temporades musicals poden o podrien seguir perquè són un referent de qualitat i de prestigi.

Francesca Patanè va presentar a Torroella un repertori d'àries d'òperes del segle XIX. Va apartar-se de les més tòpiques, de les més conegudes i més celebrades del gran públic, d'aquelles que arrenquen fàcilment l'aplaudiment de l'auditori. La soprano va estar a l'alçada de l'audiència torroellenca que sap apreciar la novetat, la innovació, la diferència i escolta atenta i pendent del diàleg que estableixen els instruments, la capacitat d'entendre's de la/el solista amb la formació orquestral, el bon treball i, com en el cas que ara ens ocupa, la manera de dir la música i les paraules. Francesca Patanè té una força dramàtica que caldria veure en una plena i extensa representació operística. El seu registre té uns aguts impecables i uns greus profunds i el trànsit entre els extrems de l'escala és còmode de sentir, no té fissures i l'esforç del seu treball s'endevina però res no interromp una audició que és agradable als sentits. Encomana la tensió del relat de cada ària i, més encara, tractant-se d'un re-

La soprano, al centre de la imatge, mentre canta acompanyada per l'Orquestra Simfònica Nacional de Lituània.

pertori romàntic, però és una tensió que ve donada per la potència de la veu, per la intensitat i pel sentiment de la dicció que la soprano imposa a cada frase, per l'excel·lent coordinació amb l'Orquestra Simfònica Nacional de Lituània. Francesca Patanè fa convincent/s i real/s la història (les històries) de les àries del programa.

La pantalla acústica, que compleix dos anys de vida, completa l'èxit del programa. Individualitza els instruments, sobretot aquells que, sovint, queden immersos en l'amalgama instrumental. Se sent l'arpa sense dificultats i els instruments de la secció de vents. Els més potents sobresurten, fins i tot, excessivament. Els oboès,

clarinets i flautes es distingeixen a l'oïda. Però, la plataforma de la plaça hauria de tenir, com tenen tots els escenaris de totes les sales de concerts, un segon nivell per situar el vent i la percussió per tal de guanyar, així, qualitat d'audició i visió de l'espectacle: un concert també és un fet visual.

L'orquestra, que amb el director Carl Davis havia interpretat la música de Charles Chaplin per a *Temps moderns*, va acompanyar Francesca Patanè, i va oferir diferents peces d'exhibició del conjunt simfònic. Potent a la secció de vents, intensa la corda. Bona audició els violoncels i les violes. En conjunt l'orquestra va complir i va

excel·lir. A *Temps moderns* ja s'intuïa però en aquella data les imatges del film resultaven més potents que la partitura. Ara vam valorar la qualitat del so del conjunt lituà i la direcció de Gintaras Rinkevicius estava pendent dels matisos i l'energia, entre d'altres peces, de les Danses Polovtsianes d'El príncep Igor de Borodin. *L'Habannera de Carmen* de Bizet tancava, amb la soprano Francesca Patanè, un programa intens, a la Plaça de la Vila, poc habitual en aquest festival, un èxit pel rigor i la serietat de la vetllada operística, per a un públic nombrós, exigent, que rebutja i s'aparta del tòpic fàcil, en què cauen, de vegades, aquests concerts d'àries d'òperes. ■